

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789723392/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

over kusken i forstand, og når jeg da med inderlig medlidenhed så det ædle dyr finde sig deri og højest dreje de melankolske øjne lidt, da måtte jeg altid tænke på mig selv på L.s danseskole, hvor jeg var hesten og han kusken. Mangen en hest bliver ødelagt i en rå kusks hånd, og mangt et barn i en sådan lærers. Aldrig har nogen anden slået mig. Derfor gjorde dette menneskes hårdhed en endnu større virkning på mit gemyt. Og i sandhed, jeg var ikke af de børn, der behøvede at tages så hårdt på – et blik, et ord var nok til at bringe mig til fortvivelse. Som den tålmodige hest modtog jeg imidlertid slagene, medens jeg forgæves kæmpede for at undertrykke min gråd.

L. komponerede nu et par små entreer, hvori han, Andrea og jeg dansede, og som på grund af os to småpiger gjorde stor lykke. Allerede her vandt jeg mig adskillige venner, så vel i publikum som i det øvrige teaterpersonale.

En dag kom L. hen til mig på en prøve og sagde på sin indbildske og hovmodige maner: »Jeg og et par andre her ved dansen agter, så snart sæsonen er ude, at gøre en kunstrejse til Lübeck og Hambourg for der at give en række forestillinger. Jeg har betænkt at tage dig og Andrea med, da jeg agter at give de to nye entreer foruden nogle balletter, som vi nu skal til at indstudere. Sig det til dine forældre, når du kommer hjem.« Jeg blev meget betænkelig og bedrøvet over denne gunst, sagde imidlertid intet, nejede dybt og fremførte kun, hvad jeg vidste her blev fordret: »Mange tak.« På vejen hjem tænkte jeg meget over, hvad der altså forestod mig til sommer – at rejse havde alt i tidligere år beskæftiget min fantasi meget. På gaden standsede jeg foran et butiksvindue, hvori der hang landskaber med bjerge – sådanne billeder med bjerge havde altid gjort et dybt indtryk på mig og opvakt en længsel hos mig, som om bryster skulle sprænges. Ved at se dette billede opvakte min længsel påny. »Ak,« tænkte jeg, »måske er der bjerge i Hambourg og Lübeck!« og dette håb gjorde, at jeg indtil videre forsonede mig den forestående rejse. Heraf vil man se, hvorledes det stod til med min kundskab i geografien. Ved min hjemkomst fortalte jeg den store nyhed med et betænkeligt ansigt. Min fader og moder syntes, at dette var en stor ære for mig, og samtykkede straks deri. »Men talte han ikke om at give dig penge?« spurgte min moder, »thi for at gøre en sådan rejse er der